

AYRILIK

Evimizden, yöremizden ayrılacağım için tüm yaşitlarım gibi kalbim heyecanla doluydu. Elbette yaşıtım olmayanları çok özleyecektim. Sevimli yuvamdan uzun süre ayrı kalmak, sevdiklerimi arkamda bırakıp gitmek ne kadar zordu. Oysa küçükken bu yolculuğu nasıl da sabırsızca bekler, bir an önce büyümek isterdim.

Adım Turkuaz.

Pek belli etmeseler de annemle babam en az benim kadar heyecanlıydı. Sık sık kendi ilk ayrılış deneyimlerinden söz ederek, benimle o günlere ait anılarını paylaşıyorlardı. Yine de tam olarak açıklanmayan bir şey vardı. Örneğin, orası nasıl bir yerdi? Kimse söz etmiyordu bundan. Bir sır gibiydi aralarında. Bu yüzden ben de gözümde canlandıramıyordum. Büyüme eşiğini geçebilmemiz için bu “sır” zorunluydu. Yolculuğumuz, kuşkusuz benim ve yaşitlarım için, hayatımızın en unutulmaz ilk deneyimi olacaktı. Süregelen kardeşlik ilişkimizi, artık arkadaşlığa dönüştürme aşamasındaydık. Kardeşlikten arkadaşlığa geçecektik hep birlikte. İçimdeki duygular karmakarışıktı. Hem sevinçliydim hem üzüntülü. Hiç neden yokken taşkınlıkla gülüyor, yalnız kaldığımdaysa arada bir yüzümü yastığıma kapatıp doyasıya ağlamak istiyordum.

Yalnızca ben mi böyleydim?

Lal'in ıslığını duyunca hemen dışarı koşturdum. Bahçede beni bekliyordu. Sevinçle el salladı. Geçen yıl renk

renk boyadığımız bahçe bankımıza geçip oturduk. Başının iki yanından sarkan uzun örgü saçlarını, bugün taç gibi başının üzerine sarmıştı. Hava çok sıcaktı. Yüzündeki çiller iyice koyulaşmıştı. Güneş kremi sürekli eline sıkıp yüzüne sürüyordu. Doğduğumdan beri en yakın kardeşimdi. Eskiden çillerine hiç aldırılmazdı. Ama Lal de çok gergin olmalıydı. Dayanamadım söyledim.

“Lal, bıraksana şunu sürmeyi, çillerinin sana çok yakıştığını pekâlâ biliyorsun. Hem hepimiz en az senin kadar heyecanlıyız” dedim, elinde kremle duraksayıp yüzüme baktı. Söylediklerimi anlamaya çalışıyor gibiydi. Sustu bir an. Sonra konuşmaya başladı.

“Ne bileyim işte, içim içime sığmıyor. Annenler sana bir şey anlattı mı?”

“Hiç... Hep aynı şeyler ama bize açıklamadıkları söylediklerinden daha fazla olmalı. Orası nasıl bir yer... Hiç söz etmiyorlar” dedim.

Lal omuz silkti.

“Babaannem pek bilmiyor. Onun zamanında her şey daha başkaymış. Keşke annem yaşasaydı... Babam çok uzakta, biliyorsun.”

Sırtını pıtpıtladım Lal’in.

“Neden böyle düşünüyorsun? Benim annem babam da senin sayılır. Hatta diğerlerinin de...” dedim.

“Haklısın, böyle düşünmemeliyim ama aklım ve duygularım çok karışık Turkuaz.”

“Benim de” diye onu yanıtlarken erkek kardeşlerimizden biri, bahçe duvarımızı bir adımda aşarak yanımıza geldi. Kiraz ağacımızın altındaki şezlonga oturdu.

Yağmur, çok uzun boylu, zayıf ve esmerdi. Perçemleri iri burnunun üstüne saçılan kahverengi saçları vardı. Okulda atletizm yarışmalarında hep önde olurdu. Sırıkla atlar, uzun atlar, çok iyi koşardı.

“N’aber kızlar!” dedi biraz yapma bir neşeyle.

Lal’le birbirimize baktık manalı bir şekilde gülümseyerek. Acaba o da bizim kadar endişeli miydi? Macerayı seven bir çocuktu Yağmur. Belki de pek etkilenmemişti.

“Hazırlıkların bitti mi?” diye sordu Lal.

“Sayılır. Benim için önemli birkaç küçük şeyi, eski kalem kutuma yerleştirdim. Diğerleri sırt çantama sığar zaten. Üstelik deniz kenarıymış, sıcak bir yer olduğunu söylediler.”

Onu dinlerken bir an ellerine bakakaldım. Yenmekten tırnak dipleri iyice ortaya çıkmıştı. Demek ki hepimiz aynı heyecanın kışkacında debeleniyorduk. Lal kremli yüzünü ovuşturarak, bense dilimi çiğneyerek...

“Annen ya da baban sana bir şey anlattı mı?” diye sordum.

Yağmur kollarını birbirine kavuşturmuştu. Bu hali, onu yaşından büyük gösteriyordu. Kafasını iki yana sallayıp düşünceli bakışlarla yanıtladı.

“Öyle yoğun çalışıyorlar ki çok az konuşabiliyoruz. Babam durmadan, ‘Artık büyüdün’ diye heyecanla bağırıp sırtımı sıvazlıyor. Annem zaten çok dalgındır biliyorsunuz. Bilim insanı ya, akli hep formüllerle dolu olduğundan, ‘Senin için gerekli bir şeyi unutmaktan çok korkuyorum’ diye söylenip duruyor kaygı içinde. Bence abartacak bir şey yok zaten.”

“Haklısın” dedim. O sırada yan bahçeden bize doğru koşarak gelen küçük kardeşlerimizin neşeli seslerini işittik. Ardından renkli kelebekler gibi hemen çevremizi sarıverdiler. O düşünceli halimiz bir anda yok olup gitti tabii.

Evlerimiz büyük bir dikdörtgen arsanın kenarlarına diziliydi. Büyük ağaç gölgeliklerinin altına, iki-üç ya da tek katlı olarak inşa edilmişti. Ön ve arka bahçeleri birbirine bitişik yapılmıştı. Arka bahçelerimiz hepimizin ortak kullandığı sık ağaçlı, küçük kuru benzeri bir parka açılıyordu. Biz çocuklar, zamanımızı daha çok bu parkta geçiriyorduk. İçinde her yaşa göre spor ve oyun alanları vardı. Evcil hayvanlarımız da burada yaşıyordu. Renkli kedilerimiz, köpeklerimiz, kaplumbağalarımız, kurbağalarımız, tavuklarımız... Ağaçlarımızdaki pek çok türde kuş hep bizimleydi. Hayvanlarımızla ortak bir yaşam sürüyorduk. Ayrıca hepimizin kendine ait evcil hayvanları vardı. Üstelik biz onları değil onlar bizi seçiyordu. Tarçın, evcil hayvanlarımdandı. Sarımtırak, uzun tüylü, kocaman bir köpekti. En çok benimle olmayı seviyordu. Okul dönüşlerinde mutlaka onunla biraz oynuyorduk. Bakalım ben gidince ne yapacaktı yaramaz! Ön bahçelerimizse daha çok yetişkinlerin sohbet edip dinlendikleri yerlerdi.

Küçükler kollarımızı çekiştirerek, hep bir ağızdan sürekli aynı soruyu soruyorlardı. Biz daha geçen yıl öyleydik, gidenlerin peşi sıra merakla dolaşırdık. Ancak bu grup çok daha küçüktü. Okumayı bile yeni öğrenmişlerdi.

“Yarın mı gidiyorsunuz gerçekten?”

“Evet, erkenden gidiyoruz...”

Melisa az ötede durmuş, içli içli ağlıyordu. Dayanamayıp yanına gittim. O da çok sevdiğim kardeşlerimden bi-

riydi. Davranışları biraz bana benziyordu. İlkokuldayken onu bebek arabasıyla sık sık parkta gezdirirdim. Ona mamasını yedirirdim evcilik oynayarak. Aramızdaki tam anlamıyla bir abla-kardeş ilişkisiydi. Bu yüzden evden ayrılacak olmam onu daha çok etkilemişti. Beni en çok üzen yalnızca ailemden ayrılmak değil, buradaki yaşantımı da geride bırakmaktı. Yeni bir hayat eşğine geçmekten, sanki birazcık ürküyordum.

“Bu hayatınızın önemli bir dönüm noktası” diyordu büyüklerimiz. Daha önce hiç dönüm noktası yaşamamıştık ki!..

Küçükler durmaksızın, “Aynı yerde mi kalacaksınız? Biz ne zaman gideceğiz? Çooook uzun zaman geçince bizi unuttur musunuz?” gibi akıllarına gelen meraklı sorularla bizi sıkıştırıyorlardı. İçlerinden büyükçe olan Pınar birden mahcup bir sesle bağırdı.

“Ay, nasıl unuttum! Size haber vermeye gelmiştik biz!”

Küçük korumuzda yapılan toplantılarda, özel kutlamalar için küçük çocuklar hep haberci olarak gönderilirdi. Pınar grup başı olmalıydı. “Ah! Çok üzgünüm...” diye söylenirken küçükler hep bir ağızdan, “Aa... unuttuk... ama... iyi bir haberci olamadık...” diye bağıştılar birbirlerine bakarak.

Pınar ellerini çırırıp, “Tamam, hadi çabuk gidelim artık” diyerek küçüklerin sesini telaşla bastırdı.

Lal ise ellerini beline koyup öne eğilerek, “Ya çocuklar, siz ne biçim habercilersiniz? Önce haberi bir söyleyin bakalım” dedi.

Pınar, “Çok ama çok heyecanlandık. Bu yüzden unutuyoruz her şeyi Lal” diye üzgün bir sesle karşılık verdi.

Yağmur, “Tamam çocuklar, haklısınız. Bizi seviyorsunuz, gideceğimiz için üzülüyorsunuz. Tamam... Peki, bize vermek istediğiniz haber neydi?” diye sordu sevimli bir gülüşle.

Pınar, “Hepinizi piknik alanına çağırıyorlar. Herkes, tüm anneler, babalar, kardeşler sizi bekliyor” dedi.

Lal ve Yağmur’la bakiştık.

Bizim için bir kutlama partisi düzenlenmişti. Bu gece, evdeki son gecemizdi...

Küçüklerle el ele tutuşup Orta Park’tan korudaki piknik alanına doğru yürümeye başladık. Pınar kulağıma doğru uzanıp fısıltıyla, “Sakın kimseye haberi iletmeyi unuttuğumuzu söylemeyin, olur mu?” dedi. Kaygıyla yüzüme bakıyordu. “Sonra bizimle alay eder kardeşlerimiz” diye ekledi. Sütdeşleri yenilendiğinden ağzında tek tük boşluklar olan sekiz yaşındaki Pınar’a, “Demek sen de fırsat bulunca hemen alay ediyorsun?” dedim. Başını yere eğip, “Bazen...” dedi. “Neden yapıyorsun bunu? Yani biriyle alay ettiğin zaman ne hissediyorsun?” diye sorunca, “Bilmem... Kendimi ondan daha önemli hissediyorum sanki” diye yanıtladı. Elini usulca sıkarak, “Doğru değil ama sonra konuşuruz seninle” dedim. Bu türden konuşmalar annemle aramızda geçerdi. Eh, ben de büyüdüğüme göre böyle sözler edebilirdim değil mi?

Hep birlikte piknik alanına yaklaşmıştık. Öteki evlerdeki yaşıtımız çocuklar çoktan gelmişti tabii. Uzaktan bakınca kocaman bir aileydi gördüğüm. Her yaştan insanların olduğu, sorunlarını anlayış ve sevgiyle çözen bizim ailemiz. Çocuklarını yeni bir hayata uğurlayacak anne ve babaların elinde birer balon vardı. Hepimiz toplanınca ba-

lonları birden gökyüzüne bıraktılar. Apaçık maviyle kaplı gökyüzü balonlarla rengârenk oldu. Her biri, iyice alçalmış beyaz bulut kümelerinin arasında kayboluncaya dek izledik alkışlayarak. Balonların üzerinde hepimizin doğum tarihi yazıyordu: 2191.

PİKNİK ATEŞİ

Piknik alanında, çam ağaçlarının altına dizilmiş tahta masalar, biz çocukların sevdiği yiyeceklerle donatılmıştı. Köfte, patates, makarna... Havuçlu, bademli, hindistancevizli kekler, çikolatalı, muzlu pastalar, elmalı, tarçınlı kurabiyeler... Meyveler... Kuruyemişler... Hepsini evdeki anne babalar hazırlamıştı, dışarıda çalışan anne babalar da alışveriş yapmışlardı. Çok acıkmıştık. Hemen masada kendimize uygun bir yer bulup oturduk. Yemeğe eşlik eden müzikler, sanıyorum daima içimizde çalacaktı. Öyle ki, ilkokula başladığımız günü her anımsayışımında, bahçedeki müzik hâlâ kulaklarımda çalıyordu.

Henüz arkadaşlarımız yoktu. Ve hepimiz kardeşтик. Burada arkadaş olma zamanımız gelmemişti. Bizden büyük çocuklar da arkadaşlarıyla uğrayıp yiyeceklerimizi tattılar. Onlar da ağızlarını sıkı tutmak zorundaydılar. Bizi cesaretlendirmek için yalnızca gülümseyerek saçlarımızı okşadılar. Sonra dönüp gittiler. Arkalarından öylece bakakaldık. Yüzlerini görmesek bile aralarında çok eğlendiklerini düşündük.

Büyümeк güzel olmalı...

Yemek bitince elbirliğiyle soframızı toplayıp çöpleri ayıklayarak farklı çöp kutularına boşalttık. Evcil hayvanlarımız ya ayaklarımızın arasında ya da elden ele dolaşıyordu. Hepimiz de çok neşelenmiştik. Kafkas, polka, vals, çaça, salsa, tvist ve tango gibi farklı danslar edip sonrasında